

Arrest

nr. 257 589 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DILLEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 maart 2020 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 juni 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 september 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 november 2020.

1.3. Op 15 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse soennitische Arabier te zijn, geboren in Karkh, Bagdad (Centraal-Irak) op 21 augustus 1976. U ging tot het vijfde leerjaar naar school. U woonde uw hele jeugd in uw ouderlijk huis in Bagdad samen met uw ouders en uw acht broers en zussen. U vervulde uw legerdienst van 1994 tot 1997 in de landbouwafdeling. Van 2001 tot 2003 werkte u als landbouwer voor de paleizen van Saddam. In 2007 werd uw broer W.(...) vermoord. Door wie, is niet duidelijk. Een aantal maanden na de dood van uw broer vond u een kogel voor jullie huis. U bent ervan overtuigd dat deze door milities werd achtergelaten als bedreiging naar u toe omdat u voor Saddam gewerkt heeft. Tussen 2007 en 2009 werkte u niet. U bleef in die periode hoofdzakelijk thuis, dit uit veiligheidsoverwegingen. Op een keer zou u achtervolgd zijn door een militie, maar u kon ontkomen. Tussen 2009 en 2012 leek de rust te gaan liggen in Bagdad maar u voelde zich niet op uw gemak gezien de algemene situatie en de aanwezigheid van verschillende milities daar. U besloot dan ook te vertrekken naar de Koerdisch Autonome Regio (KAR). U vestigde zich in Ankawa (Erbil – KAR) en ging er aan de slag in een hotel. De baas van dit hotel stond borg voor u en naast een maandelijks inkomen kreeg u ook kost en inwoon in het hotel. Omwille van de oorlog met Daesh verminderde het aantal toeristen in de KAR waardoor uw baas zich genoodzaakt voelde u te ontslaan. U voelde zich daarnaast ook niet meer op uw gemak in de KAR omdat er racisme bestaat tussen de Koerden en de Arabieren. U besloot in 2015 terug te keren naar Bagdad en daar afscheid te nemen van uw familie. U vloog legaal van Bagdad naar Erbil en na een tiental dagen keerde u terug naar de KAR. Vandaar verliet u Irak en reisde u naar Turkije. U verbleef een kleine maand in Izmir (Turkije) en ondernam meerdere pogingen om naar Griekenland te gaan. Uiteindelijk slaagde u erin Turkije met de boot te verlaten en naar Griekenland te reizen. Onderweg verloor u uw Iraaks paspoort in de zee. Van Griekenland reisde u vervolgens via de Balkanroute naar Duitsland waar u internationale bescherming aanvraagde eind 2015. Uw verzoek werd in 2017 afgewezen. U bleef vervolgens nog een drietal jaar illegaal in Duitsland. Op 2 maart 2020 verliet u Duitsland en kwam u naar België. Omwille van de coronasituatie kon u pas internationale bescherming in België aanvragen op 3 juni 2020.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: foto Irakese identiteitskaart (print), eerste pagina Iraaks paspoort (kopie) en de overlijdensakte van uw broer (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofd. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Irak verlaten te hebben omdat u zich er niet meer goed voelde. Na een verblijf van drie jaar in de KAR werd u er ontslagen omwille van de verslechterde algemene situatie. U besloot dat het tijd was om Irak te verlaten temeer daar de algemene situatie er niet gunstig was. U vreest bij terugkeer naar Irak vermoord te worden door milities omdat u gewerkt heeft voor het regime van Saddam (CGVS, p. 18). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient het minstens onwaarschijnlijk te worden genoemd dat u in Irak een actuele vervolging dient te vrezen omwille van uw functie als landbouwer bij de paleizen van Saddam onder diens regime (CGVS, p. 4). Immers moet worden opgemerkt dat u uw werkzaamheden voor het voormalige regime 17 jaar geleden, i.c. in 2003, stopzette (CGVS, p. 4). In de hieropvolgende jaren kende u geen problemen omwille van uw voormalige werkzaamheden. In 2007 startten vervolgens uw problemen, zo beweerde u.

In 2007 zou uw broer W.(...) gedood zijn, een aantal maanden later werd ook voor u een kogel bij u thuis achtergelaten en u werd een keer achtervolgd. Uw broer W.(...) zou eveneens gewerkt hebben voor het voormalige regime (zie CGVS p. 16 en 17). Vooreerst is het wel opmerkelijk dat u en uw familie jarenlang ongemoeid zouden zijn gelaten alvorens jullie werden gevisieerd omwille van jullie werkzaamheden voor het Saddam-regime.

Dit terzijde, in 2007 zou plots uw broer W.(...) zijn vermoord. Aangaande de moord op uw broer dient allereerst te worden opgemerkt dat u zich beperkt tot het uiten van loutere beweringen die u op geen enkele wijze weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs – u legt louter een kopie voor van een overlijdensakte doch, gezien het makkelijk te vervalsen karakter van een kopie, kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend – dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat, zelfs indien het zou vaststaan dat uw broer W.(...) werd gedood – quod non - u op geen enkele heeft aangetoond dat hij doelgericht omwille van zijn werkzaamheden ttv Saddam werd vermoord noch dat er in uw hoofde sprake is van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde omwille van de (beweerde) moord op uw broer. Ondanks uw, eveneens loutere, bewering dat ook uw broer W.(...) voordien voor Saddam werkte én uw stelling dat ze iemand die voor het regime van Saddam heeft gewerkt nooit met rust zullen laten, toont u op geen enkele manier aan dat uw broers (beweerde) overlijden verband houdt met zijn voormalige (beweerde) werkzaamheden noch dat u ook, omwille van uw werkzaamheden, een gelijkaardig lot te wachten staat. Immers, u gevraagd door wie uw broer W.(...) werd gedood, moet u het antwoord schuldig blijven (zie CGVS p. 16). In dezelfde lijn dient dan voorts te worden besloten dat u ook geenszins aantoonst dat uw broer W.(...) gevisieerd werd en bij een gerichte actie om het leven kwam. Uit uw verklaringen blijkt enkel dat uw broer samen met verschillende andere personen om het leven kwam (zie CGVS p. 16). Uit de kopie van de overlijdensakte blijkt voorts ook enkel dat hij bij een beschieting om het leven kwam, niets meer en niets minder.

Dat u een aantal maanden later een kogel voor uw woning vond, betreft voorts eveneens een blote bewering die u niet kan staven. Dit terzijde, omtrent de reden hiervoor en voor wie deze kogel bedoeld zou zijn, beperkt u zich weerom tot het uiten van loutere vermoedens. Zo stelt u dat deze kogel voor u bedoeld was én dit omwille van uw voormalig werk voor Saddam (zie CGSV p. 15 ev). Echter, u ook hier in concreto gevraagd wie de kogel achterliet, kan u dit geenszins verduidelijken (zie CGVS p. 16). Overigens blijkt uit uw verklaringen dat u, op het moment dat de kogel bij u thuis zou zijn achtergelaten, ondermeer samenwoonde met uw oudste broer die eveneens tewerkgesteld zou zijn geweest bij het voormalige regime (zie CGVS p. 16 en 17). U vervolgde dat uw broer een ouder persoon was, een simpel iemand en een arme mens. U was degene die het meest naar buiten ging. Daarom weet u dat de kogel voor u bedoeld was (zie CGVS p. 17). Het mag duidelijk zijn dat dit geen steek houdt. Immers, u haalde voordien reeds aan dat ze iemand die voor het voormalige regime werkte nooit met rust gaan laten (zie supra). Op welke manier het dan een verschil zou maken dat uw broer een oud en simpel iemand is en u meer buiten kwam, is geenszins duidelijk. Bovendien is het wel heel opmerkelijk dat u, alsook de rest van uw gezin, gewoon in jullie woning bleven wonen – u tot 2012 en uw familie tot op heden - ondanks dat u ervan overtuigd bent dat uw broer W.(...) reeds eerder omwille van zijn werkzaamheden voor het voormalige regime werd gedood én u, ondanks deze “kennis”, bovendien in de maanden na de moord ook nog gewoon buitenkwam, ging sporten, ... (zie CGVS p. 17). Dat u daarenboven niet de moeite nam uw familie in te lichten dat u een kogel voor het huis vond (zie CGVS p. 16) mag eens te meer verbazen ingeval van een waarachtig relaas.

U verklaarde daarnaast ook achtervolgd te zijn geweest door milities. U kon echter ontkomen (CGVS, p. 15). Dient ook hier te worden vastgesteld dat uw verklaringen weinig overtuigend zijn. U gevraagd wat er concreet gebeurde, verklaarde u enkel dat u “een keer achtervolgd bent” (CGVS, p. 17). Wanneer u later nogmaals gevraagd werd wat er nu precies gebeurde, ontweek u de vraag en kaatste u de bal terug naar de protection officer. U kwam uiteindelijk niet verder dan op te merken dat er in Irak en in Bagdad “heel veel milities zijn” en dat ze u “een keer achtervolgden”. U brengt op geen enkel moment concrete elementen aan waaruit blijkt dat u daadwerkelijk, zoals u beweert, achtervolgd werd. Evenmin kan u verduidelijken welke militie u precies achtervolgde (CGVS, p. 17 en 18). Dit is niet ernstig indien dit zich werkelijk zou hebben voorgedaan. U kon ook niet verduidelijken wat u dan precies vreest ingeval van een terugkeer. U komt ook hier weer niet verder dan te wijzen naar ‘de milities’, zonder meer. U geeft zelfs uitdrukkelijk toe niet te weten welke milities precies (zie CGVS p. 18). Dat er milities in Irak aanwezig zijn, wordt op zich niet betwist. Echter, een loutere verwijzing naar de algemene situatie volstaat geenszins om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient uw vrees voor vervolging aan de hand van duidelijke en objectieve elementen aan te tonen, doch blijft hier in gebreke.

Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat het ook geen steek houdt dat u, nadat de (beweerde) kogel voor jullie deur werd achtergelaten – u was ervan overtuigd dat deze voor u bedoeld was - en na de (beweerde) achtervolging door een onbekende militie, nog een **vijftal jaar** gewoon thuis in Bagdad bleef wonen. Als deze militie het dan toch zo persoonlijk op u gemunt hadden is het bovendien geenszins duidelijk waarom ze u gewoon ongemoeid lieten (CGVS, p. 17). Dat u, zoals u beweert, tussen 2007 en 2009 amper buiten kwam, kan hier geen ander licht op werpen. Bovendien verliet u Bagdad pas in 2012 en u verklaarde zelf uitdrukkelijk dat de periode 2009 – 2012 veiliger was. U kon in die periode ook meer buiten gaan (zie CGVS p. 17). U besloot uiteindelijk in 2012 Bagdad te verlaten en dit omdat uw moeder u aanraadde dat u beter kon vertrekken of gaan reizen (zie CGVS p. 17). Een concrete aanleiding voor uw vertrek blijkt er niet te zijn (zie CGVS p. 17).

Na uw vertrek uit Bagdad reisde u vervolgens naar de KAR waar u nog drie jaar verbleef alvorens uiteindelijk Irak te verlaten (zie infra). Dat u bovendien, na uw verblijf van een drietal jaar in de KAR, nog eens vrijwillig naar uw ouderlijke woning in Bagdad terugkeerde en er een tiental dagen verbleef – u verklaart nochtans tot op heden de militie te vrezen - doet verder afbreuk aan uw beweerde vrees in Bagdad.

Wat uw verblijf in de KAR betreft, gaf u evenmin blijk van het bestaan van een persoonlijke vrees. Tijdens uw periode in de KAR (2012-2015) kende u immers geen problemen. U had er bovendien werk in een hotel dichtbij Erbil (CGVS, p. 5). U kreeg er kost en inwonen en een maandelijks loon (CGVS, p. 11). U benadrukte meermaals dat u een goede relatie had met uw baas, dat hij van u hield en borg stond voor u (CGVS, p. 12-11). U verwees op algemene wijze naar het racisme dat aanwezig was in de Koerdische regio en het feit dat u soms 'hoorde dat ze niet van Arabieren houden' maar concrete persoonlijke problemen kende u er niet (CGVS, p. 11). U verklaarde dan ook de KAR verlaten te hebben omdat u, door het verminderd aantal toeristen dat naar de KAR kwam, uw job verloor (CGVS, p. 16 en 18). U besloot uiteindelijk de KAR te verlaten, dit omdat u geen werk meer had. Dit betreft een probleem van socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. U keerde terug naar Bagdad om uw familie te zien en reisde na 10 dagen weer terug naar de KAR. U verliet Irak uiteindelijk vanuit de KAR omdat de grenzen open waren en de situatie in de KAR niet meer zo goed was. U voelde zich er niet comfortabel en Arabieren waren er niet gewenst (zie CGVS p. 10, 15 en 16). Dat het voor u als Arabier moeilijk was om u in de Koerdische regio te vestigen, toont evenwel niet aan dat u Irak omwille van een nood aan internationale bescherming diende te verlaten. Immers, u bent afkomstig uit Bagdad en, zoals hierboven duidelijk werd aangetoond, heeft u geenszins aangetoond dat u Bagdad, omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, diende te verlaten, dan wel er actueel niet zou kunnen terugkeren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

*Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad. Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl/>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.*

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over

een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten dat in de provincie plaatsvond en kan worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds

plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde stukken vermogen ook geen ander licht te werpen op voorgaande.

De foto van uw Irakese identiteitskaart en de eerste pagina van uw Iraaks paspoort bevestigen louter uw persoonsgegevens. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten. De kopie van de overlijdensakte van uw broer kan hoogstens aantonen dat uw broer om het leven kwam, een gegeven dat vooralsnog niet betwist wordt doch dit document kan uw beweerde vrees niet staven.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing verschillende wetsbepalingen naast zich heeft neergelegd en dat hij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt in aanmerking te komen voor de vluchtelingensstatus.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onredelijke bewijslast oplegt, waarbij hij opmerkt dat het geen vereiste is dat hij zijn verzoek staft met objectieve elementen, de geloofwaardigheidsindicatoren onredelijk toepast en een gebrekkige geloofwaardigheidsbeoordeling voert, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"A) Met betrekking tot de moord op diens broer W.(...).

De verweerster verwijt de verzoeker volgende zaken:

- 1. De verzoeker legt geen documentair begin van bewijs voor.*
- 2. De verzoeker toont niet aan dat zijn broer doelgericht vermoord werd vanwege zijn werkzaamheden bij ttv Saddam.*
- 3. De verzoeker toont niet aan dat er in zijn hoofde sprake is van nood aan internationale bescherming.*
- 4. De verzoeker toont niet aan dat hem hetzelfde lot te wachten staat.*
- 5. De verzoeker wist niet wie zijn broer vermoord heeft.*

Deze redenen zijn allemaal gebrekkig en wel om de redenen hieronder uiteengezet:

- 1. De verzoeker legt geen begin van bewijs voor.*

De verweerster stelt letterlijk "U beperkt zich tot het louter stellen van beweringen die u op geen enkele wijze weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs", "u toont op geen enkele manier aan ..." en " ... toont u op geen enkele manier aan".

De verzoeker is niet vereist documentair bewijs hiervan voor te leggen. De verzoeker legt echter wel een begin van bewijs voor. Het is de verweerster die tegen de vaststaande rechtspraak omtrent de bewijswaarde van documentair bewijs dit buiten beschouwing laat.

In casu legt de verzoeker een kopie van de akte van overlijden van zijn broer neer. Deze bevestigt dat hij geen natuurlijke dood is gestorven maar neergeschoten is geweest op straat.

Dit is een begin van bewijs dat betrekking heeft op een essentieel element van de zaak.

De verweerster laat dit buiten beschouwing op basis van het makkelijk te vervalsen karakter van deze akte.

Er is enkel gesuggereerd dat de documenten vals kunnen zijn.

Er is niet onderzocht of ze vals zijn.

Dit gaat in tegen vaststaande rechtspraak van het EHRM en Uw zetel (...)

Het is duidelijk dat de houding en motivering van de verweerster deze beginselen schendt. Het document is louter opzijgeschoven vanwege een assumptie van haar kant, waarna ze de verzoeker verwijt geen begin van bewijs aangebracht te hebben. Dit is kennelijk onredelijk.

Zelf al waren deze documenten niet aanwezig, of mochten ze buiten beschouwing gelaten worden, quod non, is de verzoeker niet vereist documentair bewijs hiervan voor te leggen.

Hiervoor wordt verwezen naar wat hierboven onder art 4.2.1. werd uiteengezet.

De verzoeker moet niet bewijzen maar staven.

Hij moet staven met de bewijsmiddelen die hij heeft of redelijkerwijs kan bemachtigen.

Wanneer hij zaken niet staft met bewijsmateriaal zullen deze aspecten niet bevestigd moeten worden indien aan de 5 voorwaarden is voldaan. Het is pas hier dat de geloofwaardigheid van de verzoeker een rol speelt.

De verweerster kan dus helemaal niet vereisen dat de verzoeker documentair bewijsmateriaal moet neerleggen. De verzoeker is geloofwaardig, wat verder aangetoond zal worden, zodoende moet hij zijn claim niet bewijzen met documenten.

2. De verzoeker toont niet aan dat zijn broer doelgericht vermoord werd vanwege zijn werkzaamheden bij ttv Saddam.

Zoals hierboven gesteld is het niet aan de verzoeker om dit aan te tonen of te bewijzen. De verzoeker heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht door erover te verklaren en al zijn beschikbaar bewijsmateriaal voor te leggen.

De verzoekers broer werd na neergeschoten te zijn opgehangen. Dit staat zo in de akte van overlijden. Het moge duidelijk zijn dat het niet om een straatroof of dergelijke ging aangezien dit overduidelijk het visitekaartje van een militie is.

3 & 4. De verzoeker toont niet aan dat er in zijn hoofde sprake is van nood aan internationale bescherming, noch dat hem hetzelfde lot als zijn broer te wachten staat.

Zoals hierboven gesteld is het niet aan de verzoeker om dit aan te tonen of te bewijzen. De verzoeker heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht door volledige verklaringen af te leggen en zijn beschikbare documenten voor te leggen.

De verweerster ziet niet in waarom de verzoeker internationale bescherming nodig zou hebben. Toch blijkt uit diens relaas dat dit weldegelijk zo is. Hij en zijn broer werkten in een functie voor het Saddam regime. Hij en zijn broer zijn soenitische moslims. Hij en zijn broer vreesden de milities in Irak. Zijn broer werd neergeschoten en hij werd bedreigd.

De schietpartij is gestaafd met documentair bewijs. De dood van zijn broer is gestaafd met documentair bewijs.

De redenen van de moord en de bedreigingen zijn gestaafd door consistente verklaringen.

Het valt dus te verwachten dat de verzoeker hetzelfde lot als zijn broer zal wachten in Irak. Zeker gelet op het feit dat de milities in Bagdad sterk aan invloed hebben gewonnen volgend op het vertrek van de Amerikanen en de nieuwe moeilijkheden voor de nationale regering gelet op de protestbeweging.

Daarbovenop verschuift de vreemdelingenwet de bewijslast naar de verweerster in casu:

Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, (art 48/7 Vw.)

De verzoeker is reeds bedreigd geweest. Deze bedreigingen waren gemeend, gelet op de dood van zijn broer.

De bewijslast ligt bij het CGVS. Het is dus aan verweerster om aan tonen dat hem niet hetzelfde lot wacht. Dit is nergens gebeurd in de beslissing.

Sterker nog de verweerster schuift zelfs haar deel van de in standaardsituaties gedeelde bewijslast af en stelt dat de verzoeker maar moet bewijzen dat hij gevisieerd wordt.

5. De verzoeker weet niet wie zijn broer vermoord heeft.

Dit is het enige inhoudelijke aspect dat de verweerster aanhaalt. Dit de enigste negatieve geloofwaardigheidsindicator wat dit feit betreft die de verweerster kan aanhalen en deze overtuigd geenszins.

Het is volstrekt normaal dat de verzoeker hiervan niet op de hoogte was. De verzoeker is laagopgeleid, analfabeet en el bijna 10 jaar afwezig uit Bagdad. Er zijn honderden milities en het is niet naar hun gewoonte om zich even vriendelijk voor te stellen alvorens mensen te vermoorden.

De verzoekers broer werd na neergeschoten te zijn opgehangen. Dit is een duidelijke aanwijzing dat het niet gewoon om een straatroof ging maar om een moord door de milities die op dat moment veel afrekeningen uitvoerden.

Het is dus niet redelijk te verwachten dat de verzoeker de specifiek verantwoordelijke militie kon aanwijzen.

B) Met betrekking tot de kogel die de verzoeker voor diens woning vond.

De verweerster verwijt de verzoeker volgende zaken:

- 1. Het feit dat de verzoeker een kogel vond is een blote bewering.*
- 2. Voor wie de kogel bestemd was is loutere speculatie van de verzoeker.*
- 3. De verzoeker weet niet wie de kogel heeft achtergelaten.*
- 4. Het is ongewoon dat de verzoeker na dit dreigement tot 2012 (en diens familie tot heden) is blijven wonen.*
- 5. De verzoeker kwam na het dreigement nog buiten.*
- 6. De verzoeker lichtte zijn familie niet in over de kogel.*

1. Het feit dat de verzoeker een kogel vond is een blote bewering.

Zoals reeds hierboven geschetst is een blote bewering een van de meest gebruikte bewijsmiddelen in de asielpcedure, die bewijswaarde heeft op basis van artikel 48/6 §4 Vw..

De blote bewering elke bewijswaarde ontnemen schendt artikel 48/6 Vw., maar maakt de hele asielpcedure an sich onbruikbaar. Moest dit een argument zijn zou geen enkele verzoeker nog internationale bescherming kunnen krijgen.

2. Voor wie de kogel bestemd was is loutere speculatie van de verzoeker.

Natuurlijk is dit speculatie. Maar elke handeling is gebaseerd op speculatie. Moest er een dreigbrief geweest zijn die hem niet bij naam noemde was dit ook speculatie. Moest de brief hem wel noemen is het ook speculatie of dit wel een echt dreigement is. Zijn buurman kon immers ook een grapje met hem uithalen.

De verzoeker baseert zijn veronderstellingen op zijn culturele, plaats en periode gebonden levenswijshoud, of zoals het CGVS het mooi verwoord: "speculatie".

De verzoeker vindt een kogel voor zijn deur nadat het regime gevallen is, de Amerikanen wegtrekken, de milities de macht nemen, sektarisch geweld oplaait en zijn broer hierdoor vermoord wordt. Zijn gevolgtrekking dat hij waarschijnlijk gevaar loopt is de enige juiste.

De kogel was misschien voor zijn oudste broer bedoeld. De kogel was misschien voor hen beiden bedoeld. De kogel was misschien voor hem alleen bedoeld. De kogel was misschien voor zijn hele familie en al zijn nakomelingen bedoeld.

De kans dat hij voor de verzoeker bedoeld was, was reëel genoeg om als rationeel persoon zich bedreigd te voelen. Verwachten van de verzoeker dat hij objectief kan aantonen dat de kogel niet voor zijn oudste broer bedoeld was is onredelijk.

3. De verzoeker weet niet wie de kogel heeft achtergelaten.

De bedreiging was een kogelhuls op hun stoeprand, zonder brief. Het is duidelijk dat de verzoeker niet kon weten van wie deze uitging. De verzoeker deduceerde logisch dat dit wel van een militie moet geweest zijn aangezien zij ervoor bekend staan burgers lastig te vallen wanneer ze iets met Saddam te maken hebben gehad.

Dit is een gebrek aan detaillering dat de verzoeker niet verweten kan worden. Hij is enkel anoniem bedreigd geweest. Dit bied afdoende verklaring voor zijn onwetendheid op dit vlak.

Hij noemde wel enkele milities die hij ervan verdacht, maar in het klimaat van sektarisch geweld in die periode, was het uiteraard heel moeilijk om te achterhalen wie er achter de bedreigingen zat.

4. Het is ongewoon dat de verzoeker na dit dreigement tot 2012 (en diens familie tot heden) is blijven wonen.

Alle familieleden die de verzoeker nog heeft hebben een reden (vrouwen, kinderen) om in Bagdad te blijven en hebben daarbovenop nooit voor Saddam gewerkt. Zijn vader en moeder werkten nooit voor Saddam. Zijn ene broer die ook voor Saddam gewerkt heeft is ook gevlucht in 2007.

Het is dan ook logisch dat zijn andere familie het leven in Bagdad nog kan verdragen. Ondanks dat de omstandigheden hard zijn worden zij niet persoonlijk bedreigd en vervolgd en hebben zij een leven, vrouwen en kinderen.

5. De verzoeker kwam na de moord op zijn broer nog buiten kwam.

De conclusie die het CGVS trekt uit het feit dat de verzoeker nog buiten kwam in de periode na de moord op zijn broer tot het dreigement is frappant.

Ze vermeldt dit in het stuk over de bedreiging ondanks dat het weldegelijk gaat over de periode voor de bedreiging. Na de bedreiging is de verzoeker één jaar binnenshuis gebleven en daarna is hij steeds heel voorzichtig geweest. Dit is de normale reactie in zulke gevallen.

6. De verzoeker lichtte zijn familie niet in over de kogel.

Het CGVS stelt: "dat u zelf de moeite niet nam om uw familie in te lichten dat u een kogel voor het huis vond mag eens te meer verbazen ingeval van een waarachtig relaas."

(stuk 1, p. 2)

De verzoeker verklaart dit zelf in het interview door te stellen dat hij zijn familie niet bang wou maken. Zijn moeder was ziek en zijn jongste broer nog erg klein. Hij wou hen geen schrik aanjagen. Zijn andere broer is in 2007 nog gevlucht naar Syrië.

C) Met betrekking tot de achtervolging van de verzoeker door milities

De verweerster verwijt de verzoeker volgende zaken:

- 1. De verzoeker is vaag over de details van de achtervolging.*
- 2. De verzoeker is vaag over wie de achtervolgers waren.*

Deze twee zaken zijn dus duidelijk beide een vermeend gebrek aan detaillering volgens de verweerster. De verweerster heeft gevraagd naar een specifieke keer dat de verzoeker achtervolgd werd. De verweerster verwijt hem dat hij enkel kan vertellen dat hij "een keer achtervolgd werd" en niet verteld wat er precies gebeurde. Dit is uiteraard omdat de verzoeker niet afgewacht heeft wat er precies gebeurde. De verzoeker stelde: "Bijvoorbeeld ik ben een sportief persoon, ik ga sporten en zij zochten mij en zij volgden mij. Ik kon dat niet meer aan. "

(CGVS interview p. 15)

Het commissariaat stelde: "wat bedoelde u dat ze u zochten en volgen? Wie deed dat en hoelang bleef dit doorgaan?"

(CGVS interview p. 17)

De verzoeker antwoordde op de vraag door te stellen dat hij zeker is dat milities hem volgden navolgend op de bedreiging.

De verzoeker doelde op de algemene staat van surveillance.

De verzoeker doelde op de bedreiging.

De verzoeker wist dat hij op de radar van de milities stond dus toen hij ze eens zag tijdens een looptocht is hij weggelopen.

He CGVS stelt in haar beslissing: "wanneer u later nogmaals gevraagd werd wat er nu precies gebeurde (...) kwam u niet verder dan op te merken dat er veel milities zijn in Bagdad en dat "ze u een keer achtervolgden"". (CGVS beslissing, p.2)

De verweerster wil hier een spannende filmscène van maken. Dit was het niet. De verzoeker bedoelde enkel dat hij weldegelijk schrik had, een gefundeerde schrik in objectieve informatie, en dat hij hierdoor extreem op zijn hoede moest zijn. De verzoeker antwoordt uiteraard niet op de kern van de vraag aangezien de vraagstelling van het commissariaat een onuitgesproken veronderstelling dat hij het over een specifieke gebeurtenis had, bevatte.

D) Met betrekking tot de periode volgend op de bedreigingen

De verweerster verwijt de verzoeker volgende zaken:

- 1. de verzoeker bleef na deze incidenten 5 jaar in Bagdad wonen.*
- 2. de verzoeker keerde vrijwillig terug uit de KAR om voor zijn vertrek afscheid van zijn familie te nemen.*
- 3. De verzoeker heeft de KAR verlaten vanwege socio-economische redenen volgens de verzoeker*

1. de verzoeker bleef na deze incidenten 5 jaar in Bagdad wonen.

De verzoeker legt echter uit dat hij tussen 2007-2009 amper buitenkwam en verklaart dat het tussen 2009-2012 iets veiliger was. Dit is natuurlijk enorm relatief. Zijn leven was nog steeds in gevaar, het geweld was slechts een beetje afgenomen. De verzoeker ging soms naar buiten omdat men niet 5 jaar zichzelf kan opsluiten. Het gevoel van permanent gevaar normaliseerde. De verzoeker nam meer risico's.

De laatste 5 jaar die de verzoeker doorbracht in Bagdad waren enorm stresserend. De verzoeker kon amper buitenkomen. Wanneer niet geloofd wordt dat hij effectief vervolgd zou worden door de milities maar ze het op zijn broer gemunt hadden geldt nog steeds dat de verzoeker zich bedreigd voelde. Dat wanneer hij terugkeert hij onmogelijk zijn leven kan hervatten en hij weer zichzelf gedwongen zal

moeten opsluiten uit angst voor de milities. Dat dit een onmenselijke behandeling uitmaakt. Dat de verzoeker subsidiaire beschermd dient te worden.

De verzoeker bleef al die tijd in de hoop dat er terug een stabiele regering ging komen. Na 5 jaar een hondenleven dat nauwelijks een "leven" genoemd kan worden, geleefd te hebben besloot hij een ander plek op te zoeken om toch enige levenskwaliteit te hebben.

De lange periode die hij bleef was uit liefde voor zijn familie en uit hoop dat zijn land tot rust zou wederkeren.

Niets was minder waar. Dezelfde milities die hem initieel bedreigden zijn nu praktisch de overheid in Irak zoals de verweerster zelf ook aanhaalt op basis van objectieve landeninformatie (...)

Het profiel van de verzoeker maakt hem dus extra kwetsbaar voor deze vormen van geweld. Hij is een soenniet die voor Saddam heeft gewerkt.

Daarnaast is opgemerkt dat de sjiiitische milities na het vertrek van de verzoeker sterker aanwezig zijn geworden zijn op de dag van vandaag en dat zij actueel nog soennieten vervolgen (...)

Daarnaast pleegt zelf de irakse overheid sektarisch geweld in zijn strijd tegen ISIS (...)

Al gelooft Uw raad niet dat hij hierdoor vervolgd zal worden moet op zijn minst opgemerkt worden dat hij hierdoor een aanzienlijk hoger risico loopt op ernstige schade ten gevolge van de actuele veiligheidssituatie in Irak. Hij zal dus op zijn minst subsidiair beschermd moeten worden.

2. de verzoeker keerde vrijwillig terug uit de KAR om voor zijn vertrek afscheid van zijn familie te nemen.

De verzoeker was nog steeds bang voor de milities, maar wou zeker nog eens zijn familie zien alvorens te vertrekken. Daarbovenop moest hij de KAR verlaten en had hij dus geen keuze.

Zijn ouders zijn op leeftijd. Hij is niet van plan om terug te keren naar Irak. Dit was waarschijnlijk een afscheid voorgoed. Het is dus heel begrijpelijk dat hij nog afscheid nam van zijn familie.

3. De verzoeker heeft de KAR verlaten vanwege socio-economische redenen volgens de verzoeker

De verzoeker heeft de kar verlaten om in sé socio-economische redenen, maar de verzoeker is niet afkomstig van de KAR en deze socio-economische redenen maakten zijn verblijf daar onmogelijk.

Zoals verklaard had hij geen recht meer om daar te blijven gelet op zijn ontslag. Hij kan dus niet verwacht worden zich daar te vestigen aangezien hij zich daar niet kan of mag vestigen."

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat het bezwaarlijk zorgvuldig te noemen is om de beslissing (deels) te baseren op het EASO COI Rapport, *Iraq: security situation*" van maart 2019 terwijl op datum van het nemen van de beslissing al enkele maanden een actueler EASO COI Rapport beschikbaar was, namelijk EASO, *Country of Origin Information Report: Iraq: Security situation* van oktober 2020. Verzoeker wijst er daarnaast op dat ook de 'Overseas Security Advisory Council' van het 'U.S. Department of State' op 5 december 2020 een actueel rapport over de veiligheidssituatie in Bagdad heeft gepubliceerd.

Verzoeker voegt hieraan toe dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen elk van de veiligheidsproblematieken van Bagdad in vacuüm behandelt: verwerende partij stelt dat de aanwezigheid van ISIS gedaald is, zij stelt dat veel incidenten te verklaren vallen door de betogingen en zij stelt dat de spanning tussen Iran en de VS een negatieve invloed heeft op de veiligheidssituatie. Dat hij niet zou deelnemen aan de sjiiitische protesten betekent volgens verzoeker echter niet dat deze geen invloed op zijn leven zullen hebben. Verzoeker licht toe dat de protesten leven in Bagdad enorm moeilijk maken, dat de milities dankzij de protesten verder aan macht winnen ten opzichte van de overheid en het sektarisch geweld dus hoogstwaarschijnlijk weer gaat stijgen, dat de protesten een machtsvacuüm creëren dat door ISIS uitgebuit zal worden om controle te proberen nemen over de hoofdstad Bagdad en dat de protesten een aanzuigfactor zijn voor soennieten om zich bij ISIS aan te sluiten. Verzoeker voert aan dat het niet louter sociale onrust betreft maar dat Irak en meer specifiek Bagdad zich op een kantelpunt bevindt. Hij acht de kans op escalatie van het conflict met veel burgerdoden dan ook reëel.

Zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing nemen de veiligheidsincidenten sinds 2018 weer toe. Volgens het Commissariaat-generaal is dit echter een vertekend beeld door de grootschalige betogingen die hardhandig onderdrukt werden. Verwerende partij negeert hierbij volgens verzoeker dat de toename van de veiligheidsincidenten ook een impact zal hebben op hem, zeker gelet op de mogelijke escalatie. Daarnaast geeft het Commissariaat-generaal aan dat Bagdad onder controle van de Iraakse autoriteiten staat, maar ISIS wel nog steeds actief is in de regio en dan voornamelijk de Bagdad Belts. Waar verwerende partij de dreiging van ISIS afwimpelt als zijnde "gedaald" moet erop gewezen worden dat, gelet op de politieke onrust, ISIS zijn activiteiten in Bagdad terug zal kunnen opdrijven, aldus verzoeker, die dan ook meent dat dit aspect nader onderzoek door het Commissariaat-generaal verdient indien zij niet gelooft in de huidige escalatie van de situatie in Bagdad. Bovendien

winnen ook de milities aan macht door de protesten, hetgeen opnieuw een slechte zaak is voor de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker concludeert dat de situatie in Bagdad zeker niet "rustig" is. Er zijn nog veel strijdende groepen en het geweld laait weer op. Het geweld is duidelijk rond de regio van Bagdad geconcentreerd. Het feit dat het geweld doelgericht van aard zou zijn ten opzichte van betogers is naar mening van verzoeker ontoereikend gelet op het risico van escalatie en de machtswinst van de milities, die duidelijk nog steeds terreur veroorzaken bij de soennitische bevolking. Verzoeker betwist dan ook het oordeel van de commissaris-generaal dat hij geen persoonlijke elementen aanhaalt waardoor hij specifiek geraakt zou worden door willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers, het soennitisch zijn en reeds door de milities lastiggevallen zijn maakt volgens verzoeker dat hij wel degelijk gevisieerd zal worden bij het opnieuw uitbreken van sektarisch geweld. Verzoeker meent dan ook dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document "*Beyond proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems*" van UNHCR van mei 2013, het rapport "*Country of Origin Information Report: Iraq: Security situation*" van EASO van oktober 2020 en het rapport "*Iraq 2020 Crime & Safety Report: Baghdad*" van U.S. Department of State - Overseas Security Advisory Council van 5 december 2020.

2.3. Nieuwe elementen

Op 9 juni 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: het rapport "*EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation*" van oktober 2020 en het rapport "*EASO Country Guidance Note: Iraq*" van januari 2021.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het onwaarschijnlijk dient te worden geacht dat hij in Irak een actuele vervolging dient te vrezen omwille van zijn functie als landbouwer bij de paleizen van Saddam onder diens regime daar (1) hij zijn werkzaamheden voor het voormalige regime in 2003 stopzette, hij in de hierop volgende jaren geen problemen kende omwille van zijn voormalige werkzaamheden, zijn problemen blijkens zijn verklaringen startten in 2007, doch het opmerkelijk is dat hij en zijn familie jarenlang ongemoeid zouden zijn gelaten alvorens zij gevisieerd werden omwille van hun werkzaamheden voor het Saddam-regime, (2) zelfs indien het zou vaststaan dat zijn broer W. werd gedood – *quod non* nu aan de kopie van de overlijdensakte gezien het makkelijk te vervalsen karakter geen bewijswaarde kan worden toegekend –, hij op geen enkele manier heeft aangetoond dat zijn broer doelgericht omwille van zijn (beweerde) voormalige werkzaamheden ten tijde van Saddam werd vermoord, noch dat er in zijn hoofde sprake is van een nood aan internationale bescherming omwille van de (beweerde) moord op zijn broer, noch dat hijzelf ook, omwille van zijn werkzaamheden, een gelijkaardig lot te wachten staat, (3) het een blote bewering betreft die hij niet kan staven dat hij een aantal maanden later een kogel voor zijn woning vond, hij zich ook omtrent de reden hiervoor en voor wie deze kogel bedoeld zou zijn beperkt tot het uiten van loutere vermoedens, hij niet kan verduidelijken wie de kogel achterliet, het bovendien opmerkelijk is dat hij, alsook de rest van zijn gezin, gewoon in hun woning bleven wonen – verzoeker tot 2012 en zijn familie tot op heden – ondanks dat hij ervan overtuigd is dat zijn broer W. reeds eerder omwille van zijn werkzaamheden voor het voormalige regime werd gedood, en dat hij ondanks deze "kennis" bovendien in de maanden na de moord ook nog gewoon buitenkwam, ging sporten enz., en het bovendien eens te meer mag verbazen ingeval van een waarachtig relaas dat hij bovendien niet de moeite nam om zijn familie in te lichten dat hij een kogel voor het huis vond, (4) hij op geen enkel moment concrete elementen aanbracht waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk, zoals hij beweert, achtervolgd werd, hij evenmin kan verduidelijken welke militie hem precies achtervolgde en hij evenmin kan verduidelijken wat hij precies vreest ingeval van een terugkeer en hij in dit verband niet verder komt dan te verwijzen naar 'de milities', (5) het geen steek houdt dat hij, nadat de (beweerde) kogel voor hun deur werd achtergelaten – hij was ervan overtuigd dat deze voor hem bedoeld was – en na de (beweerde) achtervolging door een onbekende militie, nog een vijftal jaar gewoon thuis in Bagdad bleef wonen en, als deze milities het dan toch zo persoonlijk op hem gemunt hadden, het bovendien geenszins duidelijk is waarom ze hem gewoon ongemoeid lieten en er ook geen concrete aanleiding blijkt te zijn voor zijn vertrek uit Bagdad in 2012 en (6) het feit dat hij, na een verblijf van een drietal jaar in de KAR, nog eens vrijwillig naar zijn ouderlijke woning in Bagdad terugkeerde en er een tiental dagen verbleef verder afbreuk doet aan zijn beweerde vrees in Bagdad, (ii) hij tijdens zijn verblijf in de KAR (2012-2015) geen concrete persoonlijke problemen kende en zijn beslissing om de KAR te verlaten omdat hij geen werk meer had een probleem van socio-economische aard betreft en als dusdanig niet ressorteert onder het

toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, (iii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en (iv) de foto van zijn Iraakse identiteitskaart en de eerste pagina van zijn paspoort louter zijn persoonsgegevens bevestigen en de kopie van de overlijdensakte van zijn broer hoogstens kan aantonen dat zijn broer om het leven kwam doch dit document zijn beweerde vrees niet kan staven.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 december 2020 (CG nr. 1012268), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geuite vrees bij terugkeer naar Irak vermoord te worden door milities omdat hij van 2001 tot 2003 als landbouwer gewerkt heeft bij de paleizen van Saddam.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.6.1. In zoverre verzoeker vooreerst betoogt dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de verzoeker om internationale bescherming en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, benadrukt de Raad nogmaals dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het Commissariaat-generaal nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst. Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen. Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het echter voor zich dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker. Het is aldus aan verzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is hierbij niet de taak van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen.

Verzoeker gaat er overigens duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (en artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet) geen synoniem van “gedeelte bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. Verzoeker merkt in het verzoekschrift terecht op dat artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet toestaat *“om bepaalde aspecten van de verklaringen van de verzoeker die niet gestaafd zijn met schriftelijke of andere bewijzen, zo op diens woord aan te nemen op basis van de geloofwaardigheid van de verzoeker”*. Echter, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt, slaagt verzoeker er niet in – noch middels zijn verklaringen, noch aan de hand van overtuigende en bewijskrachtige documenten – de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten geloofwaardig voor te stellen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker om internationale bescherming in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen. In zoverre verzoeker nog opmerkt dat geen inconsistenties in zijn verklaringen werden vastgesteld, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden maar ook uit vage, onaannemelijke en niet overtuigende verklaringen. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert.

2.6.2. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd in diens oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Irak een actuele vervolging dient te vrezen omwille van zijn (voorgehouden) functie als landbouwer bij de paleizen van Saddam onder diens regime. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit verzoeker zijn verklaringen dat hij zijn werkzaamheden voor het voormalige regime reeds in 2003 stopzette en dat hij in de hierop volgende jaren geen problemen kende omwille van zijn voormalige werkzaamheden. Verzoeker, die stelt dat hijzelf en twee van zijn broers tewerkgesteld waren bij het voormalige regime, die beweert dat *“iemand die heeft gewerkt in Saddam paleizen, gaan ze zeker niet met rust laten”* en die stelt verbaasd te zijn dat hij nog leeft (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16), geeft ook in het verzoekschrift geen plausibele uitleg die kan verklaren waarom hij en zijn familie dan jarenlang ongemoeid zouden zijn gelaten alvorens zij in 2007 zouden zijn gevisieerd omwille van hun werkzaamheden voor het Saddam-regime.

Verzoeker beweert dat zijn broer W. in 2007 werd vermoord, ter staving waarvan hij een kopie neerlegt van de overlijdensakte van zijn broer. Deze kopie van een overlijdensakte kan hoogstens aantonen dat de broer van verzoeker om het leven kwam, een gegeven dat op zich niet betwist hoeft te worden, doch kan verder de door verzoeker geuite vrees in geval van terugkeer naar Irak op generlei wijze staven. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende overwogen: *“(…) u op geen enkele heeft aangetoond dat hij doelgericht omwille van zijn werkzaamheden ttv Saddam werd vermoord noch dat er in uw hoofde sprake is van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde omwille van de (beweerde) moord op uw broer. Ondanks uw, eveneens loutere, bewering dat ook uw broer W.(…) voordien voor Saddam werkte én uw stelling dat ze iemand die voor het regime van Saddam heeft gewerkt nooit met rust zullen laten, toont u op geen enkele manier aan dat uw broers (beweerde) overlijden verband houdt met zijn voormalige (beweerde) werkzaamheden noch dat u ook, omwille van uw werkzaamheden, een gelijkaardig lot te wachten staat. Immers, u gevraagd door wie uw broer W.(…) werd gedood, moet u het antwoord schuldig blijven (zie CGVS p. 16). In dezelfde lijn dient dan voorts te worden besloten dat u ook geenszins aantoonst dat uw broer W.(…) gevisieerd werd en bij een gerichte actie om het leven kwam. Uit uw verklaringen blijkt enkel dat uw broer samen met verschillende andere personen om het leven kwam (zie CGVS p. 16). Uit de kopie van de overlijdensakte blijkt voorts ook enkel dat hij bij een beschieting om het leven kwam, niets meer en niets minder.”* Dat verzoekers broer na te zijn neergeschoten werd opgehangen, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift, kan niet blijken uit de kopie van de voorgelegde overlijdensakte, waarin enkel melding wordt gemaakt van een schietpartij (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dat *“dit overduidelijk het visitekaartje van een militie is”* wordt aldus op geen enkele manier aangetoond. Ook de argumentatie in het verzoekschrift dat het te verwachten is *“dat de verzoeker hetzelfde lot als zijn broer*

zal wachten in Irak. Zeker gelet op het feit dat de milities in Bagdad sterk aan invloed hebben gewonnen volgend op het vertrek van de Amerikanen en de nieuwe moeilijkheden voor de nationale regering gelet op de protestbeweging” kan niet volstaan om de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren. Dit geldt des te meer daar verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij of iemand van zijn familie persoonlijk door ‘de milities’ werd/wordt geviséerd met het oog op vervolging.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij een paar maanden na de dood van zijn broer W. een kogel voor de deur vond en dat hij een keer werd achtervolgd door een militie, waarbij hij evenwel kon ontkomen. Zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kunnen ook verzoekers verklaringen in dit verband echter geenszins overtuigen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing vooreerst het volgende wordt uiteengezet: *“Dat u een aantal maanden later een kogel voor uw woning vond, betreft voorts eveneens een blote bewering die u niet kan staven. Dit terzijde, omtrent de reden hiervoor en voor wie deze kogel bedoeld zou zijn, beperkt u zich weerom tot het uiten van loutere vermoedens. Zo stelt u dat deze kogel voor u bedoeld was én dit omwille van uw voormalig werk voor Saddam (zie CGSV p. 15 ev). Echter, u ook hier in concreto gevraagd wie de kogel achterliet, kan u dit geenszins verduidelijken (zie CGVS p. 16). Overigens blijkt uit uw verklaringen dat u, op het moment dat de kogel bij u thuis zou zijn achtergelaten, ondermeer samenwoonde met uw oudste broer die eveneens tewerkgesteld zou zijn geweest bij het voormalige regime (zie CGVS p. 16 en 17). U vervolgde dat uw broer een ouder persoon was, een simpel iemand en een arme mens. U was degene die het meest naar buiten ging. Daarom weet u dat de kogel voor u bedoeld was (zie CGVS p. 17). Het mag duidelijk zijn dat dit geen steek houdt. Immers, u haalde voordien reeds aan dat ze iemand die voor het voormalige regime werkte nooit met rust gaan laten (zie supra). Op welke manier het dan een verschil zou maken dat uw broer een oud en simpel iemand is en u meer buiten kwam, is geenszins duidelijk. Bovendien is het wel heel opmerkelijk dat u, alsook de rest van uw gezin, gewoon in jullie woning bleven wonen – u tot 2012 en uw familie tot op heden - ondanks dat u ervan overtuigd bent dat uw broer W.(...) reeds eerder omwille van zijn werkzaamheden voor het voormalige regime werd gedood én u, ondanks deze “kennis”, bovendien in de maanden na de moord ook nog gewoon buitenkwam, ging sporten, ... (zie CGVS p. 17). Dat u daarenboven niet de moeite nam uw familie in te lichten dat u een kogel voor het huis vond (zie CGVS p. 16) mag eens te meer verbazen ingeval van een waarachtig relaas.”* Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat het loutere speculatie van zijnentwege betreft voor wie de kogel bestemd was, merkt verzoeker op dat *“De kogel was misschien voor zijn oudste broer bedoeld. De kogel was misschien voor hen beiden bedoeld. De kogel was misschien voor hem alleen bedoeld. De kogel was misschien voor zijn hele familie en al zijn nakomelingen bedoeld. De kans dat hij voor de verzoeker bedoeld was, was reëel genoeg om als rationeel persoon zich bedreigd te voelen.”* In het licht van deze uiteenzetting acht de Raad het echter des te ongeloofwaardiger dat verzoeker zich niet de moeite zou hebben getroost om zijn familie in te lichten dat hij een kogel voor het huis vond. Het louter herhalen dat hij zijn familie niet bang wilde maken, kan deze appreciatie niet ombuigen. Immers, indien de ganse familie mogelijks een doelwit was zoals thans wordt geopperd in het verzoekschrift, kan logischerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij zijn familie hiervan op de hoogte zou stellen zodat zij de nodige veiligheidsmaatregelen konden nemen en een grotere voorzichtigheid aan de dag zouden leggen. Dat verzoeker het niet nodig achtte om zijn familie te waarschuwen, doet aldus wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Wat betreft de stelling in het verzoekschrift dat de andere broer van verzoeker die ook voor Saddam heeft gewerkt, ook reeds in 2007 gevlucht is, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering niet de minste steun vindt in verzoekers verklaringen zoals hij deze ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt weliswaar van een van verzoekers broers zich in België bevindt. Het gaat om zijn broer H. die 30 jaar is, met andere woorden een jongere broer. Behalve zijn broer W., die in 2007 zou zijn overleden, verblijven de overige broers en zussen van verzoeker blijkens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud allen nog steeds in Bagdad. Over zijn broer H. verklaart verzoeker dat hij sinds 2015 in België verblijft. Verzoeker stelt niet te weten waarom H. Irak is ontvlucht aangezien hijzelf op dat moment in Koerdistan verbleef (verzoeker verbleef blijkens zijn verklaringen in de KAR in de periode 2012-2015). Dat H. niet de broer is die eveneens voor Saddam zou hebben gewerkt en om die reden het land heeft verlaten, blijkt eveneens uit verzoekers verdere verklaringen waar hij liet optekenen dat het zijn oudste broer was die voor Saddam werkte. Nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat deze broer ooit bedreigingen heeft ontvangen naar aanleiding van zijn vroegere werkzaamheden. Immers, aan verzoeker gevraagd of deze broer ooit werd bedreigd, gaf hij het onzinnige antwoord *“Hij is een beetje oudere persoon en simpel een arme persoon en die*

ging niet naar buiten, meestal van zijn thuis werkte hij.” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9 en p. 16-17). Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing is het echter, gelet op verzoekers verklaring dat ze iemand die voor het voormalige regime werkte nooit met rust gaan laten, geenszins duidelijk op welke manier het dan een verschil zou maken dat zijn broer een ouder en simpel iemand is die minder buiten kwam.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: “U verklaarde daarnaast ook achtervolgd te zijn geweest door milities. U kon echter ontkomen (CGVS, p. 15). Dient ook hier te worden vastgesteld dat uw verklaringen weinig overtuigend zijn. U gevraagd wat er concreet gebeurde, verklaarde u enkel dat u “een keer achtervolgd bent” (CGVS, p. 17). Wanneer u later nogmaals gevraagd werd wat er nu precies gebeurde, ontweek u de vraag en kaatste u de bal terug naar de protection officer. U kwam uiteindelijk niet verder dan op te merken dat er in Irak en in Bagdad “heel veel milities zijn” en dat ze u “een keer achtervolgden”. U brengt op geen enkel moment concrete elementen aan waaruit blijkt dat u daadwerkelijk, zoals u beweert, achtervolgd werd. Evenmin kan u verduidelijken welke militie u precies achtervolgde (CGVS, p. 17 en 18). Dit is niet ernstig indien dit zich werkelijk zou hebben voorgedaan. U kon ook niet verduidelijken wat u dan precies vreest ingeval van een terugkeer. U komt ook hier weer niet verder dan te wijzen naar ‘de milities’, zonder meer. U geeft zelfs uitdrukkelijk toe niet te weten welke milities precies (zie CGVS p. 18). Dat er milities in Irak aanwezig zijn, wordt op zich niet betwist. Echter, een loutere verwijzing naar de algemene situatie volstaat geenszins om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient uw vrees voor vervolging aan de hand van duidelijke en objectieve elementen aan te tonen, doch blijft hier in gebreke.” Verzoeker poogt in het verzoekschrift zijn uitermate vage verklaringen te vergoelijken, stellende dat “(...) hij zeker is dat milities hem volgden navolgend op de bedreiging. De verzoeker doelde op de algemene staat van surveillance. De verzoeker doelde op de bedreiging. De verzoeker wist dat hij op de radar van de milities stond dus toen hij ze eens zag tijdens een looptocht is hij weggelopen. (...) De verzoeker bedoelde enkel dat hij weldegelijk schrik had, een gefundeerde schrik in objectieve informatie, en dat hij hierdoor extreem op zijn hoede moest zijn. De verzoeker antwoordt uiteraard niet op de kern van de vraag aangezien de vraagstelling van het commissariaat een onuitgesproken veronderstelling dat hij het over een specifieke gebeurtenis had, bevatte.” Opnieuw slaagt verzoeker er echter geenszins in te overtuigen. De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud: “(...) En ze bedreigden mij omdat ik werkte voor de paleizen voor Saddam; Ze probeerden mij altijd te volgen en te bedreigen. (...) Bijvoorbeeld ik ben een sportief persoon, ik ga sporten en zij zochten mij en zij volgden mij. Ik kon dat niet meer aan. Ik ging ontploffen, altijd zo bedreigd worden, ze hadden mij beter vermoord, beter dan zo bang te zijn.” Uit deze verklaringen blijkt aldus dat het wel degelijk, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, om specifieke gebeurtenissen en incidenten ging. Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij hieromtrent concrete en doorleefde verklaringen kan afleggen, *quod non in casu*. Immers, gevraagd “Wat bedoelde u met dat ze u zochten en volgden? Wie deed dat? En hoelang bleef dat doorgaan?” kwam verzoeker niet verder dan: “In Irak zijn er heel veel milities. Heel veel milities. Ze volgden zij een keer. Ik kon weglopen van hun. In die tijd was ik volledig met het beeld dat ze mij zouden pakken dus ik vertrok.” Gevraagd wanneer dit incident zich heeft voorgedaan, antwoordde verzoeker ontwijkend en naast de kwestie om uiteindelijk vaagweg te stellen “En na een tijdje na de moord gebeurde het.” Verzoeker slaagde er evenmin in te verduidelijken welke militie hem precies achtervolgde. Ook op de vraag of hij eigenlijk iets concreet heeft meegemaakt, bleef verzoeker steken in algemene beweringen zonder concrete elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk, zoals hij beweert, werd gezocht, bedreigd en achtervolgd: “Ik kon niet meer in Irak blijven of wonen of leven zelfs, ik ben naar hier gekomen, ik voel me hier veilig. Ik kan hier op mijn gemak leven. Stel u voor ik ben in Irak gebleven dan was ik 100% al vermoord. En die badge, die kaart, die ID kaart van mijn werk ik moest dat verbranden of ergens gooien want als ze dat zouden zien zouden ze me meteen vermoorden.” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15 en p. 17-18). Het hoeft geen betoog dat dergelijke vage, algemene en nietszeggende verklaringen verzoekers algehele geloofwaardigheid verder onderuit halen.

Dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij persoonlijk door ‘de milities’ werd gevisieerd met het oog op vervolging, blijkt andermaal uit het feit dat hij na voornoemde incidenten nog vijf jaar in Bagdad kon blijven wonen zonder concrete problemen te hebben gekend. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct het volgende vastgesteld: “Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat het ook geen steek houdt dat u, nadat de (beweerde) kogel voor jullie deur werd achtergelaten – u was ervan overtuigd dat deze voor u bedoeld was - en na de (beweerde) achtervolging door een onbekende milities, nog een vijftal jaar gewoon thuis in Bagdad bleef wonen. Als deze milities het dan toch zo persoonlijk op u gemunt hadden is het bovendien geenszins duidelijk waarom ze u gewoon ongemoeid lieten (CGVS, p. 17). Dat u, zoals u beweert, tussen 2007 en 2009 amper buiten kwam, kan hier geen

ander licht op werpen. Bovendien verliet u Bagdad pas in 2012 en u verklaarde zelf uitdrukkelijk dat de periode 2009 – 2012 veiliger was. U kon in die periode ook meer buiten gaan (zie CGVS p. 17). U besloot uiteindelijk in 2012 Bagdad te verlaten en dit omdat uw moeder u aanraadde dat u beter kon vertrekken of gaan reizen (zie CGVS p. 17). Een concrete aanleiding voor uw vertrek blijkt er niet te zijn (zie CGVS p. 17).” Verzoeker brengt met de argumentatie in het verzoekschrift dat zijn leven nog steeds in gevaar was, dat hij tussen 2009 en 2012 echter meer risico’s nam en soms naar buiten ging omdat men zich niet vijf jaar lang kan opsluiten en dat hij al die tijd nog in Bagdad bleef uit liefde voor zijn familie en uit hoop dat zijn land tot rust zou wederkeren, geen overtuigende argumenten bij die voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Zijn beweegredenen om in Bagdad te blijven doen immers niets af aan de vaststelling dat verzoeker al die jaren door ‘de milities’ ongemoeid is gelaten. Indien door de milities werkelijk in 2007 een kogel voor de deur werd achtergelaten die voor verzoeker bedoeld was en hij door hen werd bedreigd en achtervolgd, hetgeen noodzakelijkerwijs impliceert dat men zijn adres kende, acht de Raad het in de door verzoeker geschetste context en gezien het beeld dat hij schetst van ‘de milities’ geenszins aannemelijk dat zij gedurende een periode van maar liefst vijf jaar niet meer doortastend tegen hem zouden hebben opgetreden en geen effectieve pogingen zouden hebben ondernomen om hem te treffen. Dat het voor verzoeker, die beweert dat hij sinds 2007 werd gevisieerd en bedreigd, desondanks mogelijk was om tot 2012 gewoon in zijn huis in Bagdad te blijven wonen en er bovendien klaarblijkelijk geen concrete aanleiding was voor zijn vertrek in 2012 naar de KAR, doet dan ook volledig afbreuk aan de ernst van de door hem geschetste vrees en zet de geloofwaardigheid van zijn relaas finaal op de helling. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker voor zijn definitief vertrek uit Irak eerst nog vanuit de KAR terugkeerde naar zijn ouderlijke woning in Bagdad om zijn familie te bezoeken en er een tiental dagen verbleef, is hierbij bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtuigend motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Aangezien verzoeker aldus op generlei wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in het verleden door (onbekende) milities werd gevisieerd, overtuigt hij evenmin waar in het verzoekschrift wordt geponeerd dat hij in geval van terugkeer naar Irak onmogelijk zijn leven kan hervatten en hij zichzelf weer gedwongen zal moeten opsluiten uit angst voor de milities.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter verwijzen naar en volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermog zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.6.3. Verzoeker merkt in het verzoekschrift nog op dat *“de sjiiitische milities na het vertrek van de verzoeker sterker aanwezig geworden zijn op de dag van vandaag en dat zij actueel nog soennieten vervolgen”* en dat daarnaast de Iraakse overheid zelf sektarisch geweld pleegt in zijn strijd tegen ISIS.

Er dient in dit verband op gewezen dat, hoewel uit de informatie waarop de Raad vermog acht te slaan blijkt dat soennieten in Bagdad inderdaad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch doorheen zijn opeenvolgende verklaringen, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Immers, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad. Bovendien woont, behalve één broer die zich in België bevindt, verzoekers volledige familie nog steeds in Bagdad (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van concrete problemen die zijn familieleden in Bagdad zouden hebben gekend of momenteel zouden kennen. Integendeel, verzoeker stelt in het verzoekschrift expliciet dat zijn familieleden in Bagdad niet persoonlijk worden bedreigd en vervolgd. De Raad benadrukt te dezen dat een loutere verwijzing naar of het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op

ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, *in concreto* te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.6.4. Tot slot is ook de opmerking in het verzoekschrift dat niet kan worden verwacht dat verzoeker zich in de KAR zou vestigen niet dienstig nu verzoeker afkomstig is uit Bagdad en hij niet heeft aangetoond dat hij omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet Bagdad diende te verlaten, dan wel er actueel niet zou kunnen terugkeren.

2.6.5. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“De foto van uw Irakese identiteitskaart en de eerste pagina van uw Iraaks paspoort bevestigen louter uw persoonsgegevens. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten. De kopie van de overlijdensakte van uw broer kan hoogstens aantonen dat uw broer om het leven kwam, een gegeven dat vooralsnog niet betwist wordt doch dit document kan uw beweerde vrees niet staven.”*

2.6.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat – gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerminst het geval is gebleken.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. Vermits echter aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie vervat in het administratief, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat de herovering van gebieden bezet door ISIS een duidelijk voelbare impact heeft gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, die zich sinds de overwinning op ISIS kenmerkt door een sterke daling vanaf begin 2018 van het aantal veiligheidsincidenten en van het aantal te betreuren burgerdoden. De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de *Iraqi Security Forces* (ISF) samen met de *Popular Mobilization Forces* (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS en van het aantal burgerdoden dat hierbij valt; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad

sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. Dit geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde, met name het rapport *“EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van oktober 2020 en het rapport *“EASO Country Guidance Note: Iraq”* van januari 2021, is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat in de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 ISIS zich kon hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Bagdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt.

Verzoeker betwist en bekritiseert voorgaande analyse, doch brengt in voorliggend verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarop de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund, niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De aan het verzoekschrift gevoegde informatie ligt immers geheel in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Waar verzoeker wijst op de gewelddadige onderdrukking van de anti-regeringsprotesten, herhaalt de Raad dat dit type geweld, waarbij de Iraakse ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de argumentatie dat de sjitische milities dankzij de protesten aan macht winnen, waardoor het sektarisch geweld hoogstwaarschijnlijk weer zal toenemen, dat ISIS gelet op de politieke onrust zijn activiteiten in Bagdad terug zal kunnen opdrijven, dat de protesten immers een machtsvacuüm creëren dat door ISIS zal uitgebuit worden om de controle over Bagdad proberen over te nemen, dat Irak en meer specifiek Bagdad zich op een kantelpunt bevindt en de kans op escalatie van het conflict met veel burgerdoden dan ook reëel is, volstaat het erop te wijzen dat de Raad zich bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet op het ogenblik van zijn beslissing en dat veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren niet in overweging kunnen worden genomen. Dat de sjitische milities aan macht winnen, dat ISIS nog steeds actief is in de regio, voornamelijk in de Bagdad Belts, en dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere veiligheidsincidenten en geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in de bestreden beslissing en het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. De Raad benadrukt te dezen echter nogmaals dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Bagdad echter niet aan voormelde voorwaarden.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker brengt met de verwijzing naar zijn soennitische geloofsstrekking en het feit dat hij reeds door de milities werd lastig gevallen evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen en die nog niet werden beoordeeld in het kader van de mogelijke vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS